

The Abraham Arbesfeld Kollel Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Men

WWW.KOLLELYOMRISHON.ORG

ISRAEL: PAST, PRESENT AND FUTURE

Series Sponsored by Dina & David Steinberg (NMLS# 67325) and
Summit Funding, Your Mortgage Professionals (NMLS #52081 / 301151)
in memory of Samuel Ehrenhalt a"h

Through the Eyes of Chazal: Celebrating Yom Ha'atzmaut and the Fruits of the Land

Today's shiurim are sponsored by Rabbi Samuel and Tova Berger and family in
memory of their father, grandfather and great-grandfather,

David Hirsch a"h,
דוד בן שלמה שו"ב, ע"ה

whose yahrzeit coincides with Isru Chag of Pesach.

Rabbi Meir Goldwicht
April 19, 2015 • ל' ניסן תשע"ה

(1) אורח חיים סימן תכט ס"ק א
שואלין א בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום.

(2) משנה ברורה סימן תכט

א(שואלין בהלכות פסח וכו' - 'שהרי א[משה עומד בפסח ראשון ומזהירן על כל הלכות פסח שני וה"ה
ב[בשאר יו"ט נמי דורשין קודם לכן ל' יום בהלכותיהן ועייין בביאור הגר"א שדעתו דבעצרת ג[סגי מיום
א' בסיון ד[וי"א דהחיוב שלשים יום הוא רק בפסח משום דיש בהן הלכות רבות כגון טחינת חטים ואפיית
המצות והגעלת כלים וביעור חמץ שאלו אם אין עושין אותן כהלכותיהן קודם פסח לית להו תקנה בפסח
משא"כ בשאר יו"ט די באיזה ימים קודם ועכ"פ ביו"ט גופא לכו"ע ה[צריך לשאול ולדרוש בכל יו"ט
בהלכותיה וכדאיתא בסוף מגילה] דף לב [משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום
הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג:

(3) שולחן ערוך הרב אורח חיים סימן תכט

סעיף א

חכמים הראשונים תקנו בזמן שבית המקדש היה קיים שיתחילו הדרשנים לדרוש ברבים הלכות הרגל
שלשים יום לפני הרגל דהיינו שמפורים ואילך ידרשו הלכות פסח ומחמשה באייר ואילך ידרשו הלכות
'עצרת ומי"ד באלול ואילך ידרשו הלכות החג לפי שכל אחד ואחד הדר בארץ ישראל חייב להביא ברגל ג
קרבנות עולת ראייה ושלמי חגיגה ושלמי שמחה וכל קרבן צריך להיות נקי מכל מום ומשאר דברים
הפוסלים את הקרבן לפיכך תקנו חכמים לדרוש הלכות הרגל שלשים יום לפניו כדי להזכיר העם את הרגל
שלא ישכחו להכין בהמות הכשרים לקרבן ויהיה להם שהות כל שלשים יום

סעיף ב

ותקנה זו לא נתבטלה מישראל אף לאחר שחרב בית המקדש שכל חכם היה שונה לתלמידיו הלכות הרגל
שלשים יום לפניו כדי שיהיו בקיאים בהלכותיו וידעו המעשה אשר יעשון ולהמוץ עם היו דורשים הלכות
הרגל בשבת שלפניו שבשבת זו היו מתקבצין כל העם מכל הכפרים לשמוע הלכות הרגל מפי החכם לפיכך
נהגו בדורות האחרונים שהחכם דורש הלכות פסח בשבת שלפניו אם אינו ערב פסח והלכות החג דורש
(אבל עצרת אין בו הלכות מיוחדות שכל איסור והיתר הנוהגין בו נוהגין גם כן בפסח וסוכות) בשבת שובה
וללמד להם המעשה אשר יעשון ולא כמו שנוהגין עכשיו 'והעיקר לדרוש ולהורות להם דרכי ה

(4) טור אורח חיים סימן תכח

סימן לקביעות המועדים א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ו"פ פי' ביום א' של פסח יהיה לעולם ט' באב וסימן על
מצות ומרורים יאכלוהו ביום ב' שבועות ביום ג' בו ר"ה ביום ד' בו קריאת התורה פי' שמחת תורה ביום ה'
בו צום כפור ביום ו' פורים שעבר

(5) תהלים פרק קז

(מב) יְרֵאוּ יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְחוּ וְכָל עוֹלָה קִפְצָה פִּיהָ:
(מג) מִי חָכֵם וַיִּשְׁמַר אֱלֹהֵי יִתְבוֹנְנֵנוּ חֲסֵדֵי יִקְוֶה:

(6) איכה פרק ב

(כ) רָאֵה יְקוֹק וְהַבִּיטָה לְמִי עוֹלָלְתָּ פֹה אִם תֵּאכְלֶנָּה נְשִׁים פְּרִים עֲלֵלֵי טַפְחִים אִם יִהְרַג בְּמִקְדָּשׁ אֲדֹנָי פֹּהֵן
וְנִבְיָא: ס

(7) משנה מסכת אבות פרק ג משנה א

[א] עקביא בן מהללאל אומר הסתכל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עבירה דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון מאין באת מטפה סרוחה ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעה ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא:

(8) במדבר רבה (וילנא) פרשה יד ד"ה א ביום השביעי

ולפי שהיה יום שבת אותו יום שכבשו את יריחו לכך החרימם את יריחו קדש לה' כמה דתימא (שם / יהושע ו//) והיתה העיר חרם היא וכל אשר בה לה' וגו' א"ר יהושע השבת כולה קדש וכל מה שנכבש בשבת יהיה קדש לה'

(9) תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ד עמוד ב

בערב מברך שתיים לפניה ושתיים לאחריה; ואי אמרת בעי לסמוך, הא לא קא סמך גאולה לתפלה, דהא בעי למימר השכיבנו! אמרי: כיון דתקינו רבנן השכיבנו, כגאולה אריכתא דמיא. דאי לא תימא הכי - שחרית היכי מצי סמיך? והא אמר רבי יוחנן, בתחלה אומר: (תהלים נ"א) ה' שפתי תפתח, ולבסוף הוא אומר: (תהלים י"ט) יהיו לרצון אמרי פי! אלא: התם כיון דתקינו רבנן למימר ה' שפתי תפתח - כתפלה אריכתא דמיא, הכא נמי, כיון דתקינו רבנן למימר השכיבנו - כגאולה אריכתא דמיא.

(10) סידור

היום. עשרים יום שהם שני שבועות וששה ימים לעומר (בעומר)

(11) שמות פרק יד

(ל) וְיִוֹשֶׁעַ יִקְנֹךָ בְּיוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם:
(לא) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יִקְנֹךָ בְּמִצְרַיִם וַיֵּרָאוּ הָעַם אֶת יִקְנֹךָ וַיֶּאֱמִינוּ בִּיקְנֹךָ וּבְמִשְׁחָה עֲבָדוּ: פ

(12) בית הלוי בראשית פרשת בראשית פרק ב

ובמדבר (פ' בשלח) ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וגו' ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו, עד כאן לא היו יראים את ה' מכאן ואילך היו יראים את ה'. ובודאי דהדברים אינם מובנים דאחרי שראו ריבוי העונשים והמכות של המצריים במצרים לא יהיה להם יראה מה' עד קריעת ים סוף, ובמה נחשבה להם היראה עתה על הקודם. וכן בהא דמסיים הפסוק ויאמינו בה' ובמשה עבדו. אמר בזה הקדוש (ח"ב נ"ג ע"ב) וז"ל וכי עד השתא לא האמינו בה' והכתיב (שמות ד) ויאמן העם וישמעו כי פקד ה' כו' והא כמו כל אינון גבורן דעבד להון במצרים אלא מהו ויאמינו ההוא מילא דאמר להון משה אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה'. וגם דברי הזהוה אינם מובנים כלל, במה מתורץ קושייתו דבמה נשתנה פסוק זה מכל דבריו של משה שהאמינו ורק בדברים אלו שאמר לישראל אל תיראו לא האמינו עד השתא והנראה לומר בזה דהנה במדרש תנחומא פרשה (אמור) [לך לך טו] וז"ל בעוה"ז יש להם יצה"ר והם מתייראין מן העבירות לע"ל שאין יצה"ר ממה הן מתייראין הן מתייראין מן הטוב הצפון להם כמו שנאמר (הושע ג) ופחדו אל ה' ואל טובו. וגם דברים אלו צריך הסבר להבין הכוונה בזה. והכוונה בזה דהנה יש שני אופני יראה, אחד יראת העונש אשר אם יתבונן האדם מעשיו אשר לא טובים שעברו עליו וכמה גדל העונש אשר יגיע לו עבורם הלא ימלא יראה ופחד, וגם מי שלא חטא כשיתבונן בעצמו היאך טבעו עלול לחטא וכשיסיח דעתו משמירת גופו ילכד בפח היצר הטמון בלבו ימלא יראה, ויראה זו באה ע"י היצה"ר דאם לא היה היצה"ר בעולם הלא לא היה מקום ליראה זו כלל, ומציאת היצר גורם שימצא יראה זו, ויראה זו רחוקה מאד ממידת האהבה, דאהבה באה כשיתבונן האדם בחסדי ה' על ברואיו ואז לא יהיה לו יראה ורק כשיתבונן בעונשיו יתחדש לו בלבו יראה זו. ויראה זו יוכל להמצא גם מפני כו"ד דמי שהוא במקום גדודי חיות ולסטים ומפני מי שהוא חזק ממנו יתיירא ממנו. ובחי' זו הוא בחי' מלאכה דהיינו התחדשות עונש שלא היה לו מקודם וכמאמר שהבאנו דפורעניות רשעים נקרא מלאכה. אמנם יש אופן אחר כשנקבע בלב

האדם האמונה הגמורה במה שמבואר לעיל אשר בכל רגע השי"ת מהוה לכל העולם יש מאין ממש ואם לא יהיה מהוה אותם רגע אחד יהיו אפס ותוהו הלא אז ג"כ תפול עליו היראה והפחד. והוא כדמיון אדם שנפל בים ובא אחד ומחזיקו בידו שלא יטבע ואם רק ירף ממנו מלהחזיקו הלא יטבע הלא אז יגיע לו האהבה להמחזיקו וגם היראה ממנו שניהם ביחד וכל מה שיתבונן בהטובה שזה עושה עמו כן תגדל עליו היראה והפחד ממנו. ויראה זו קשורה באהבה לא יפרדו. ועל בחינה זו אנו אומרים בשמ"ע ועל חיינו המסורים בידך וכמש"ל

13) הכתב והקבלה:

ירים משה ידו - בשורש יד נכללת גם התפלה וההודאה, שהן העיקר

14) שמות פרק יט

- (ג) ומִשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְקֹנֵק מִן הַהָר לֵאמֹר פֹּה תֵאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 (ד) אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל פְּנֵי נְשָׁרִים וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי:
 (ה) וְעַתָּה אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקִלִּי וּשְׁמַרְתֶּם אֶת בְּרִיתִי וְהֵייתֶם לִי סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים כִּי לִי כָּל הָאָרֶץ:
 (ו) וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כְּהַנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תְּדַבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

15) ילקוט שמעוני תורה פרשת יתרו רמז רעו

ד"א ואשא אתכם על כנפי נשרים מה נשתנה הנשר הזה מכל העופות כולן שכל העופות כולן נותנין את בנייהן בין רגליהן מפני שהן מתיראין מעוף אחר שהוא פורח על גביו אבל הנשר הזה אינו מתירא אלא מן האדם זה בלבד שמא יזרוק בו אדם חץ אמר מוטב שיכנס בי החץ ולא בבני. משל לאחד שהיה מהלך בדרך והיה בנו מהלך לפניו באו לסטין לשבותו מלפניו נטלו מלפניו ונתנו לאחריו בא זאב ליטלו מלאחריו נטלו מלאחריו ונתנו מלפניו ליסטין לפניו וזאב לאחריו נטלו ונתנו על כתפיו שנאמר ובמדבר אשר ראית אשר נשאך ה' אלהיך וגו'. ועתה אם שמוע תשמעו ועתה קבלו עליכם שכל התחלות קשות. אם שמוע תשמעו שמע אדם מצוה אחת משמיעין אותו מצות הרבה שנאמר אם שמוע תשמע, שכח מצוה אחת משכחין אותו מצות הרבה שנאמר שכח תשכח. ושמרתם את בריתי ר' אליעזר אומר זה ברית שבת. ר"ע אומר זה ברית מילה ועבודת אלילים. והייתם לי סגולה מכל העמים שתהיו פנויין לי ועוסקין בדברי תורתך ולא תהיו עוסקין בדברים אחרים. סגולה מה סגולתו של אדם חביבה עליו כך תהיו חביבין עלי.

16) שמות פרק יט

- (א) בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר סִינִי:
 (ב) וַיִּסְעוּ מִקַּפְּיָדִים וַיָּבֹאוּ מִדְּבַר סִינִי וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר וַיַּחֲזִק שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר:

17) רמב"ן שמות פרשת יתרו פרק יט

וזה טעם ויחנו במדבר ויחזק שם ישראל נגד ההר. ויתכן שהבדילו מתוכם כל האספסוף אשר בקרבם, וחנו בני ישראל לבדם לפני ההר, וערב רב אחריהם, כי לישראל יתן התורה, כמו שאמר (בפסוק הבא) כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל. וזה טעם ויחזק שם ישראל, או הוא להזכירם דרך כבוד בקבלם התורה:

18) ויקרא פרק יט

- (א) וַיְדַבֵּר יְקֹנֵק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (ב) דַּבֵּר אֶל כָּל עַדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְקֹנֵק אֱלֹהֵיכֶם:
 (ג) אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת שְׁבֹתַי תִּשְׁמְרוּ אֲנִי יְקֹנֵק אֱלֹהֵיכֶם:
 (ד) אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֵלֶּהִי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְקֹנֵק אֱלֹהֵיכֶם:
 (ה) וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה לִרְצֹנְכֶם תִּזְבְּחֶהוּ:

19) מאור ושמש ויקרא פרשת קדושים

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם וגו'. ופירש רש"י ז"ל מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל, מפני שרוב גופי תורה תלויין בה. קדושים תהיו - הווי פרושים וכו'. ודברי רש"י צריכים ביאור, מה מלמדנו בזה שפרשה זו נאמרה בהקהל. ועוד, מסתמא כל המצות הנוהגות בכללות ישראל נאמרו בהקהל. ונראה בזה, דהנה הרמב"ם כתב בהלכות דעות (פ"ו ה"א) אם איש הישראלי דר באיזה מקום שיש בו דעות רעות ומנהיגים לא טובים, צריך לברוח מן המקום ההוא, וצריך לילך ממקום למקום וממדינה למדינה עד שיבא למקום תורה ודעות ישרות ומנהיגים טובים - שם יקבע מקום מנוחתו. ואם אינו מוצא שום מקום אשר ייטיב לו - צריך להתבודד במדברות וביערות כדי שיברח מדעות רעות ומאנשי רשע. והאמת הוא, שכן צריך האדם לברוח ליערות, ולפרוש עצמו מן המון עם, כדי שינצל מדעות רעות וממעשים רעים; אך זאת אינו מועיל אלא להנצל מן הדברים המעכבים עבודת השם יתברך, אבל להשיג הקדושה העליונה - אינו זוכה עד שידבק עצמו אל אנשי השם - עובדי ה' באמת, ולהשתתף עמהם יחד בעבודה רבה, הן בתפילה והן בלימוד התורה, ועיקר המצות הכלל יהיה בכניסה יחד עם מבקשי ה' - ואז יוכל להשיג הקדושה העליונה. ולפי רוב העם המתקבצין יחד לעסק עבודת ה' - כן שורה עליהם הקדושה העליונה. כמו שאמרו חכמי המשנה (ברכות פ"ז מ"ג) לפי רוב הקהל כך הן מברכין, כי לפי רוב הקהל - כן משיגים הקדושה העליונה, שברב עם הדרת מלך (משלי יד כח). אבל אם האדם ירצה לפרוש עצמו מן הציבור ולהתבודד עצמו להתפלל ביחיד, או לשום עיקר עבודת ה' הנעשה בכניסה יחד - בלתי אפשר שישג הקדושה העליונה. ולא עוד, אלא שיוכל לנטות חלילה מרוב גופי תורה אם יתבודד עצמו ויפרוש מן הציבור, כמו שאיתא בגמרא (תענית ז א) על פסוק (ירמיהו נ לו) חרב אל הבדים, ואיתא שם ולא עוד אלא שמתטפשים וכו' - שאי אפשר לשום נברא להיות ביחיד, זולת הבורא יתברך שהוא יחיד ומיוחד. וזהו אחד יחיד - שאינו אפשר לשום נברא להיות ביחיד אלא להבורא יתברך שמו, שהוא אחד יחיד ומיוחד, לכן צריך האדם לדבק עצמו עם עובדי ה', ולהיות בכניסה יחד עמהם לכל עבודת הקודש.

וזהו פירוש הפסוק; וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ופירש רש"י מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל פירוש, פרשה זו - של קדושים תהיו, בהקהל - היינו שאי אפשר לאדם שיזכה אל הקדושה, אלא אם כן שיהיה בכניסה יחד עם הקהל בעבודת ה', מפני שרוב גופי התורה תלויין בה, דהיינו תפילה בציבור ודומיהן. וגמר אומר הכתוב קדושים תהיו - הווי פרושים פירוש, שבפרשה זו נצטוו ישראל להיות קדושים, ויוכל האדם לטעות שהפירוש הוא קדושים תהיו דהיינו שאם יתבודד עצמו ויפרוש עצמו מן הציבור - יזכה אל הקדושה, לכן נתחכם רש"י ופירש קודם לזה מלמד שפרשה זו נאמרה בהקהל דהיינו שאינו זוכה אל הקדושה אלא בהקהל עצמו עם הציבור מבקשי ה'. אבל מה שנצטוו להשמר מן הדברים המעכבים לעבודת ה' כנ"ל - לזה טוב התבודדות. ולזה מדייק רש"י מלמד שפרשה זו של קדושים נאמרה בהקהל - זו דוקא.

וזהו שאיתא במדרש רבה (ויק"ר כד ט) קדושים תהיו, יכול כמוני - תלמוד לומר: כי קדוש אני - קדושתו למעלה מקדושתכם. פירוש, יכול כמוני - שהאדם ירצה להתבודד להיות ביחיד, ויסבור שעל ידי זה ישיג הקדושה העליונה, תלמוד לומר כי קדוש אני קדושתו למעלה מקדושתכם - שאין זה אלא בהבורא ברוך הוא לבדו, שהוא יחיד ומיוחד. אבל אם האדם ירצה להמשיך עליו קדושת הבורא ברוך הוא - אי אפשר אלא בהקהל יחד לעבדו שכם אחד, כנ"ל

20) במדבר פרק יג

(כ) וַיִּמָּחֵר הָאָרֶץ הַשְּׂמֹנֶה הָיָה אִם רָזָה הָיָה בָּהּ עֵץ אִם אֵין וְהַתְּחִזְקֶתֶם וְלִקְחֶתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהַיְמִים יָמֵי בַּפּוּרֵי עֲבָבִים:

21) פסיקתא זוטרתא (לקח טוב) במדבר פרשת שלח לך דף קה עמוד ב

והתחזקתם. מלמד שיש ארץ שצריך חיזוק.

22) ויקרא פרשת אמור פרק כג

(א) וַיְדַבֵּר יְקֹנָק אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֹר:

(ב) דָּבַר אֶל־פְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְקוֹק אֲשֶׁר־תִּקְרָאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָיו:

23) דברים פרק לג פסוק יב

לְבַנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְקוֹק יִשְׁכֵּן לְבִטַח עָלָיו חֲפָף עָלָיו כָּל הַיּוֹם וּבֵינָן פְּתָפוּו שָׁכֵן: ס

24) ילקוט שמעוני תורה פרשת וזאת הברכה רמז תתקנה

ששה נקראו ידידים, הקב"ה נקרא ידיד שנאמר אשירה נא לידידי, אברהם נקרא ידיד שנאמר מה לידידי בביתי, בנימין נקרא ידיד שנאמר ידיד ה' ישכן לבטח, שלמה נקרא ידיד שנאמר וישלח ביד נתן הנביא ויקרא שמו ידידיה, ואומר וה' אהבו, ישראל נקראו ידידים שנאמר נתתי את ידידות נפשי בכף וגו', בית המקדש נקרא ידיד שנאמר מה ידידות משכנותיך, יבא ידיד בן ידיד ויבנה ידיד לידידים בחלק של ידיד, יבואו ישראל שנקראו ידידים בני אברהם שנקרא ידיד ויבנה בית המקדש שנקרא ידיד בחלק בנימין שנקרא ידיד להקב"ה, לכך נאמר ידיד ה'

25) מדרש תהלים (בוכר) מזמור כ

[ד] דבר אחר [כ, ב] [יענך ה' ביום צרה. משל לאב ובן שהיו מהלכין בדרך, ונתייגע הבן, ואמר לאב היכן היא המדינה, אמר לו בני סימן זה יהא בידך, אם ראית בית הקברות לפניך, הרי היא המדינה קרובה לך, כך אמר להם הקב"ה לישראל, אם ראיתם את הצרות שתכפו אתכם, באותה שעה אתם נגאלין, שנאמר יענך ה' ביום צרה

26) ספורנו ויקרא פרשת אמור פרק כג

אלה הם מועדי. הם אותם המועדים שארצה במ אמנם כשלא תקראו אותם מקראי קדש אבל יהיו מקראי חול ועסק בחיי שעה ותענוגות בני האדם בלבד לא יהיו מועדי אבל יהיו מועדיכם שנאה נפשי (שם א, יד):

27) שמות רבה (וילנא) פרשה כז ד"ה ט ד"א וישמע

ד"א שמעו דבר ה' הה"ד (ישעיה נה) שמעו ותחי נפשכם, היאך חביבים ישראל שהוא מפתה אותם, אמר להם אם יפול אדם מראש הגג כל גופו לוקה והרופא נכנס אצלו ונותן לו רטייה בראשו וכן בידיו וכן ברגליו ובכל אבריו נמצא כולו רטיות, אני איני כך אלא רמ"ח אברים באדם הזה והאוזן אחד מהם וכל הגוף מלוכלך בעבירות והאוזן שומעת וכל הגוף מקבל חיים שמעו ותחי נפשכם, לכך אמר שמעו דבר ה' בית יעקב, וכן אתה מוצא ביתרו שע"י שמיעה זכה לחיים ששמע ונתגייר שנאמר וישמע יתרו את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו וגו'.